

Arne Melchior (CD):

Om denne sag kan man som om så mange mene pro et contra. Man kan også mene meget om, hvorvidt den hører hjemme i Folketingssalen. I givet fald havde jeg måske nok foretrukket en forespørgsel.

Det forekommer mig også, at Fremskridtspartiets forslagsstillere må have været opmærksom på, at dette forslag ikke kan vedtages og ikke vil få andre end måske deres egne stemmer.

CD kan ikke medvirke til en sådan vedtagelse, og ministeren kan ikke acceptere det pålæg, som beslutningsforslaget er udtryk for. Det er vi helt enige i.

På den anden side har vi, som jeg allerede har udtrykt i en række korte bemærkninger, forståelse for motiver og tanker bag den ulyst til, at det, der er tænkt, skal løbe af stablen.

Jeg må altså sige en gang til ganske kort til kulturministeren, at CD bestrider, at vi er i nærheden af grundlovsrettigheder, ytringsfrihed eller noget i den retning. Der er masser af udstillinger og udgivelser, som er blevet forskubbet i tid, og laserstrålen er jo kun en lille del af det samlede projekt. Der er undervisning og foredrag og diskussioner og udstillinger osv., og det løber jo af stablen alligevel. Så jeg tror nok, at det er lovlig vidtgående at drage grundloven ind i det.

Må jeg så sige om projektet laserstråle, at det da indeholder interessante momenter. Det er ganske spændende, og jeg har, som kulturministeren også fik nævnt det, i min tid som kommunikations- og turistminister været med til at bevilge, jeg tror, det var 125.000 kr. til nogle forundersøgelser vedrørende dette projekt. Det skyldtes, at jeg fandt det interessant og anderledes. Det skyldtes, at man stillede i udsigt, at man vidste, at 12 landes tv ville transmittere det, muligvis 20, men 12 havde man sikkerhed for. Jeg stillede så en række spørgsmål, som jeg ikke nåede at få besvaret, så længe jeg var i mit embede. Det drejede sig både om vejrliget og synligheden af strålen, det drejede sig om viden om disse tv-selskaber, og det drejede sig om, hvordan man kan transmittere en stråle i 40 minutter, som det blev sagt mig det ville være. Det tvivlede jeg stærkt på, men jeg fandt det da interessant.

Men så er der jo sket noget siden, og det forklarer også, hvorfor Fremskridtspartiet udmærket kan have sagt ja til nogle aktstykker, for da var de seneste begebenheder ikke sket. Det er i

de senere måneder, at en stor, og må jeg understrege meget repræsentativ del af modstandsbevægelsen, virkelig nogle af dem, der står i spidsen, der er demokratisk valgt af de forskellige modstandsorganisationer, er kommet med deres protester, og mange, mange flere med dem.

Så er der altså indtrådt en ny situation, som vi kan lide eller lade være at lide – jeg havde helst været foruden – men nu er den der, og vi står med en risiko for, at det, som skulle have været et fredens symbol, bliver et stridens æble. Det burde dog kunne lykkes her i landet, at vi kunne få de 1½-2 døgn i en harmonisk form, i en udelst og enig festglæde. Strid er en dejlig ting og ofte en sund og nødvendig ting, men vi kunne da godt tænke os at få det par dage uden.

Ministerens sagde noget om, at det ikke skulle blive en partipolitisk strid. Det er heller ikke partipolitisk, for det går på tværs af partierne. Men det er en strid i befolkningen i dag, og der er nogle, der muligvis vil fiske i rørt vande og få fejringen sporet over på nogle helt forkerte ting. Og det vil i så fald ærgre os alle den 5.-6.-7. maj.

Må jeg til sidst prøve at bringe sagen ned på jorden. Selvfølgelig kan vi ikke forbyde, og selvfølgelig kan vi ikke gribe ind og beslutte.

Situationen minder mig om den, at vi tænker os en parcelhusejer, som skal fejre et eller andet, og det siver ud i nabolaget, at der skal være et meget stort fyrværkeri. Så kommer der henvendelser fra en lang række af naboer og genboer, som siger, at af de og de grunde – støj og lys og forstyrrelser og brandfare – beder de så meget om, at det ikke skal finde sted. Alle regler er overholdt, afstandsregler osv. Parcelhusejeren har ret til at gøre, som han påtænker at gøre, men det skal nu være en ikke særlig medmenneskelig, mesterligt imødekommende parcelhusejer, der ikke vil lytte til sine naboer og genboer og være imødekommende.

I et land, hvor vi ikke engang på egen ejendom og foran egen forretning kan sætte de neonlys, som vi måske har lyst til at sætte, for det findes der regler for, kunne man da godt i den enestående anledning, som der her er tale om, og som ikke er en pind præcedensfremkaldende, være hjælpsom og imødekommende.

Det bliver spændende at se, efter at vi nu har hørt, at et klart flertal i Folketinget er kommet med den henstilling, om ikke det skulle have nogen effekt på det endelige resultat.